

ESPAI D'OPINIONS**Nº192**
Juliol 2012**Joana Maria de Roque
Company****Periodista**

LA CULTURA TAMBÉ VÍCTIMA DE L'EMPOBRIMENT DE L' ESTAT DEL BENESTAR SOCIAL

Ni exactament funcionària (sí amb contracte fixo en el sector públic) , ni dependent o molt malalta (sí amb una mare amb Alzheimer), ni aturada (sí amb nebodes joves sense feina) , ni productora cultural (sí consumidora de llibres i pel·lícules) i, sobre tot, ciutadana afectada per l'empobriment general de la societat, voldria que les protestes no fossin sols sectorials, què hi hagués un vincle comú o un símbol.

És insofrible la reacció -tan reaccionaria- dels que diuen què defensar el sector públic significa recolzar gent què treballa poc i té una feina per tota la vida: els funcionaris (metges, professors, bombers, municipals, jardiners, administratius...) com si la seva feina no fos fonamental per garantir no sols allò que se deia l'Estat del Benestar, sinó també drets constitucionals a la vida, la vivenda, l'educació, la negociació col·lectiva, la informació.

Sempre havia pensat que la democràcia significava escollir els que millor representaven els propis interessos i pensaments, amb un marge d'error pel dia a dia. I què tots tenien com a norma fonamental la Constitució. Però. El PP no ha seguit o respectat les seves promeses electorals i crec que moltes de les seves mesures es troben al marge o la frontera dels drets constitucionals i fonamentals, fins i tot diria dels drets humans que consisteixen en no deixar ningú al carrer sense treball, vivenda, ni mitjans per alimentar-se i subsistir.

Un altre tema és l'Estat de les Autonomies que se vol controlar i amagrir cada vegada més i, a la vegada, obligar a les comunitats a ofegar els ajuntaments i els ajuntaments als ciutadans " que "vivíem per sobre de les nostres possibilitats" . El terrible i cruel discurs ve a ser que cada administració sols ha de donar els serveis " imprescindibles" i l'entitat administrativa ¿superior? s'encarregarà dels considerats més o menys compartits . Així fins arribar al Govern Central, que, una vegada perduts els serveis pel camí , seria el gran estalviador que compliria les instruccions d' això que en diuen els mercats d'Europa.

Ens hem de fer visibles, d'un en un , fer evident que darrera cada número hi ha una persona amb drets, sentiments i dignitat . Voldria que les protestes fossin globals: per tot el que ens passa, però , a la vegada sectorials, per temes molt concrets com és la pujada dels medicaments . Una corda amb un nus podria ser un símbol. I un gran cordó que unís i tots els manifestants, de nord a sud i de sud a nord, , també. Hem ve a la memòria el llibre “Ensayo sobre la lucidez “ de José Saramago. També altres com “ La sombra del viento” de Ruiz Zafon o el més antic de “ Fahrenheit 451” de Ray Bradbury que parlen de ciutadans lúcids i estorats que prenen decisions estranyes i valentes quan topen amb un poder que els hi vol anular el pensament. No podem renunciar a la protesta i la cultura, ara més amenaçada que mai amb una desorbitada pujada de l'IVA. Significa molt que el Govern entengui que la cultura és gairebé un article de luxe per ciutadans empobrits.

Amb un 21% a partir de setembre tindrà el percentatge més alt d'Europa. I això no és una circumstància. És tota una declaració de principis del que volen i esperen de noltros els què ens governen. No volen sols que la nostra economia sigui austera, minsa o inexistent, també que no pensin o que pensem com ells.